

CAMINADORS DE L'ALBA

PERE PUIG I FONT

A Collformic arrenco el camí amb els amics. És matí d'hivern i l'aire prim amara el front i els pòmuls. Tot just la passa he encetada sento un cop sec darre-ra meu; em cau el plom d'una setmana densa de gest i de paraula urbana. Desposseït de quotidianitat renovo la mirada en el blau intens que m'afalaga. El pas s'aviva, el mot s'apaga.

L'ascens primer, per l'abrupte roquissar, em posa ritme al cor; per uns moments tot és via amunt i el cos s'abrusa amb revingudes de sang. El tirany és breu i ben aviat descansa per la inflexió d'un tram que fa obrir el paisatge: s'eixampla l'horitzó i els prats s'allarguen. Veig, a tocar, la casa amable de Sant Andreu de la Castanya i, al seu costat, talment que fos posada en safata, una alzina solitària fa d'aixopluc als caminants de l'alba. Alzina sense nom, ubèrrima i franca, que estén el brancam per fer-ne abraçada. Alzina sens nom, d'antiga nissaga.

La passa s'enfila i més que fer camí sembla fer volada quan l'esquerp rocall cedeix a la terra blana d'un camí fressat. És un caminet d'ombrívola planta; als flancs s'acompanya amb margera esqueixada, on fan el seu brot les prímules pàl·lides i unes estrelletes –dites de la terra–, teixides de porpre, les fines escates; aquell que les veu tindrà vida ufana. Quan surts del camí, fressat per ramades, la terra s'estén i és dolça i s'aplana.

Si l'ull orientes més enllà de la contrada, no et creuràs la visió i la mirada es fa escassa. Per la banda ponent, com una ofrena galana, als teus peus s'ofereix l'extensió de la gran plana, esquitxada de poblets que semblen fer-hi acampada. És com un mar immens; un mar de blaus, verds i malves. I a l'altre costat, còsmicament arrelada, una serra impressionant el mot, a la gorja, es col·lapsa. A dins dels seus plecs la boira s'ajaça i un brunzir suau d'aquell ventijol que amansa, canta baixet la non-non als follets i a les fades.



El Montseny amb el sector del Brull a primer terme.

Hem fet, només, un replà i tot seguit en ve un altre de més intimitat per al cos i per a l'ànima. És prou conegut pels caminadors de l'alba. Com extret del paradís, el Pla de la Barraca, és com un coixí flonjós, d'herba tendríssima i sana. En aquest indret el goig és tan nítid que es fa un bes intacte. Amb els amics hem creuat una secreta mirada, i ens hem vist el rostre fresc, com tocat per una gràcia. Aquí dalt –i això és ben cert–, els mots no es diuen: s'infanten.

Sentim ben a prop, una remor pulcra d'aigua. L'oreig que ens ve sense esment i amb una sola bufada, ens obre via, seguit, cap aquesta veu tan clara. D'un suau pendís i suaument davallada, hi ha la font Claret, que acull tot aquell que hi passa. I també a qui es vol perdut, bé tot sol o bé amb companya. Perdut en el temps, trobat en la calma. Amb els meus amics, inclinem l'ossada i, devotament, amb les mans fent conca, de la font que brolla hem begut els cims amb una glopada.

Hem estat un temps penjats entre el cel i la muntanya; un temps que no té compàs ni té cap mesura humana. I com un misteri dels cims, hem fet del silenci, paraula. Paraula amb blancor de neu i amb to de nota prestada.

Ara retornem, sense fer marrada, amb la ment i el cor plens de serralada. Quan trepitjarem la duresa asfàltica, prou recordarem que encara hi ha camins pels caminadors de l'alba.